

Bayer Zsolt: Történelem

2012 január 07. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

1920 februárját írjuk. Bécsben összeül az egyik legnagyobb európai szakszervezeti tömörülés, a postás internacionálé. F? téma a magyarországi „fehérterror” elítélése, majd február 8-án 14 órakor bojkottot hirdetnek Magyarország ellen. Ez volt a jeladás.

Márciusban az amszterdami Nemzetközi Szakszervezeti Szövetség úgy döntött, hogy „felhívja az entente hatalmak kormányait, lépjenek közbe a magyar kormánynál, és bírják szakításra eddig követett belpolitikájával”. Kijelentették továbbá, ha felszólításuk eredménytelen marad, „Magyarországot teljes bojkott alá fogja. Értesítette ugyanekkor valamennyi ország munkásszervezetét, f?leg a tengeri szállítómunkásokat, a vasút-, posta- és távíró-alkalmazottakat, hogy legyenek készek adott jelre – a nemzetközi iroda utasításait követve – minden olyan munkát beszüntetni, amely közvetlen vagy közvetett módon a jelenlegi magyar kormány érdekeit szolgálja.”

Mire ezek a bojkottfelhívások megszülettek, a Tanácsköztársaság – Tormay Cécile találó kifejezésével élve: a patkányládás – emigrációja már elvégezte munkáját. „A nyugati közvélemény csak az emigráció torzító tükrében látja a magyar eseményeket. Senki sem beszél az oroszországi terrorról, senki nem emlékszik már a magyarországi vörösterorra, mindenki csak a fehérterrort hall. Az emigráció sikere volt ez. Büszke is volt rá. Kunfi megelégedetten állapította meg évek múlva, hogy bár »a finn fehérterror vérengz?bb és kíméletlenebb, szörny?bb volt, mint a Horthy-terror«, err?l az utóbbiról mégis hasonlíthatatlanul többet hallott a világ, éppen az ? propagandájuk következtében.”

Végs? céljuk természetesen nem pusztán az, hogy megbuktassák a törvényes magyar kormányt, hanem hogy visszatérjenek a hatalomba. „A visszatérésnek azonban útjában áll az otthoni polgári kormányzat. Arra, hogy ezt a kormányt a magyar közvélemény megnyerésével buktassák meg, nem is gondolhatnak. Hitelüket ugyanis otthon, azon nép körében, amely hónapokig szenvedte ballépéseik súlyát, s amelynek unokái még évtizedek múlva is érezni fogják azt, teljesen elveszítették. Ett?l megértést soha többé nem remélhetek, csak a legnagyobb ellenállást várhatják. Maradt még egy menedékük: a külföldi államok közvéleménye, amely – szerencsájukra – rosszul vagy alig van informálva otthoni szereplésükr?l, s amelyet ennél fogva könny? félrevezetni.”

A vörös emigráció gy?lölete, aljassága határtalan. Mindenkiel szövetkeznek Magyarország ellen. Els?sorban a kisantanttal. Beneshez rohangálnak, a szerbeknek, románoknak gazsulálnak, és Jászi Oszkár vezetésével arra biztatják az utódállamokat, hogy indítsanak háborút az ország ellen, vonuljanak be Budapestre, és döntsék meg a kormányt. Totális háborút hirdetnek az elszakított területek magyarsága ellen is. Kun Béla így ír 1921-ben a Vörös Újságban: „Nem szabad követelni, hogy a magyarság az elszakított területeken a népszavazást, az önrendelkezési jogot érvényesítse. Hasonlóképpen nincs szükség a kulturális önkormányzatra sem. A magyar nyelv? kommunistáknak kötelességük tiszteletben tartani a volt Magyarország területén alakult államok entente-imperializmus által megszabott határainak integritását. Ez a tétel a kommunisták nemzetközi politikájának alapja Közép-Európában.”

Az elszakított területeken él? magyarok jogfosztottságáért a magyarságot okolják. A vezet? szerepet ebben is Jászi Oszkár viszi. Maniu gárdistái Nagyajtán fejszével vágják le a székely férfiak fejét az iskola udvarán, Jászi pedig a Bécsi Magyar Újság 1920. december 19-i számában ömlengve dicséri Maniut „fölnyenes intelligenciájáért és korrektségéért”. 1922. június 23-án pedig így ír ugyanott: „A magyarság az, amely szervezetlen, vezértelen és passzívan viselkedik. (...) Lám, Jorga Miklós, az ultrasoviniszta román professzor is megmondta, hogy azért nem lehet román–magyar kultúrligát alakítani és a magyarsággal együttm?ködni, mivel a magyarok még mindig megtartották régi felfogásukat, és olyan nagy szerepet akarnak játszani, mint Szent István korában. Szokjanak hát bele végre a kis szerepbe.”

Legalább tudjuk, honnan szedte a kései utód, Kovács László a 2002-es jelszót: „Merjünk kicsik lenni!”

A legmegdöbbsent?bb mindezek felül az a gátlástalanság, amellyel a legképtelenebb hazugságokat is habozás nélkül leírják.

„Hosszú sorozatát lehetne összeállítanunk a rosszindulatú, hazug híreknek, amelyekkel Magyarországot nemcsak gy?löletessé, hanem minden m?velt, jó ízlés? ember el?tt örökre utálttá akarták tenni. Európa fekélyének nevezték, amelynek, ha a nevét hallja valaki, el kell fordítania a fejét, be kell hunynia szemét, csakhogy er?t vegyen e név kimondásakor támadó undorán. Leleményük kifogyhatatlan a hamis hírek gyártásában: Debrecent különítmények szállták meg, le akarják törni a kálvinistákat – mondja a Bécsi Magyar Újság, számítva arra, hogy nem mindenki tudja Európában, hogy Magyarország kormányzója is református vallású.” (Ma az a hír járja be Európát, hogy a kormány megszüntette a vallásszabadságot...)

„Horthyék megmérgezik gróf Tisza István gyilkosait – újságolja Az Ember (1922., 2. szám); lassan öl? méreggel pusztítják el a börtönben a vádlottakat – akik még évek múltán is élnek.” (Ma az a hír járja be Európát, hogy állami felügyelet mellett üldözik a cigányságot, ártatlanul, politikai megrendelésre állítják bíróság elé az el?z? kormány tagjait és tisztségvisel?it, továbbá megszüntették a bíróságok függetlenségét...)

„Ha mozgalomról hallanak, hogy Budapestet fürdővárossá akarják fejleszteni, az európaiak elrettentésére felkiáltanak: nem lehet! Pestisveszedelem fenyeget! – s idéznek hamisított tisztifőorvosi jelentéseket a pánik készülődésért!” (Az Ember, 1922., 13. szám.)

Ma az a hír járja be a hazai sajtót, hogy az új alaptörvény megünneplésére az Operában összegyűlt „fideszes közönség” ellopta a rézkorlátok gömbjeit, a kristály hamutartókat, továbbá nem fizette ki a büfében a számláit. Andrassew Iván kezdte a Népszavában, ráadásul az operaház igazgatójára, Ókovács Szilveszterre hivatkozva hazudozta tele lapját ezzel a szemétséggel. Majd a hírt felkapta az MSZP szóvivője, bizonyos Török Zsolt, megfejelve azzal, hogy ezért természetesen Orbán a felelős, akinek ezért is mennie kell. Ókovács Szilveszter közölte, soha, sehol és senkinek nem mondott ilyet, továbbá a következő apró hibák vannak az üggyel kapcsolatban: az Operában soha nem voltak rézkorlátok. Az Operában 1999 óta tilos a dohányzás, így kristály hamutartók sincsenek. Valamint a gálaest idején zárva volt a büfé. A többi stimmel. Kun–Kunfi–Andrassewet és Linder–Garbai–Törököt mindez persze cseppet sem zavarja.

„Ezt az eljárást nem magyarázhatja meg semmiféle taktika. Az elvetemültségnek olyan foka ez már, amely a rosszat önmagáért követi el. Igaz, ezt könnyen megtehetik, mert semmi kötelék sem fűzi őket ahhoz a földhöz, amelyről elszármaztak. Ennek az országnak a szenvedése hidegen hagyja őket.” Mályusz Elemér szavai ezek a vörös emigrációról. És fájdalmasan és unalmasan és vérlázítóan ismétlődik minden...

(A szövegben található idézetek Mályusz Elemér: *A vörös emigráció című művéből* valók. Attraktor Kiadó, Máriabesnyő-Gödöllő, 2006).

Bayer Zsolt - magyarhirnap.hu

Ajánló